

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεχώρησε καὶ ὁ Βενουά μείνας μόνος ἔτριβε τὰς χεῖράς του καὶ ἔλεγε·

— Καλὰ πηγαίνουν ὄλα, καλὰ ! Ἡ τραπεζιτικὴ αὐτὴ ἑταιρία εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνεμίχθην μὲ ἀνησύχει ὀλίγον, διότι ἀπορόφοσ ἀρκετὰ κεφάλαια . . . . . ἀλλὰ μὲ τὰ χρήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου θὰ ἐπαρκέσω εὐκόλως εἰς ὄλα. Ἐντὸς δύο ἐτῶν θὰ ἔχω ἰδικά μου ἕν ἑκατομμύριον πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα ! . . . θὰ εἶμαι πανθερὸς βαρόνου καὶ καθ' ὄδον θὰ φθάσω ὅπου θελήσω . . .

Ὅτε δὲ ἡ κόρη του εἰσῆλθε νὰ τῷ εἰπῆ καλ' ἡμέραν, εὔραν αὐτὸν εὐθυμότατον, διότι οἱ θησαυροὶ καὶ τὰ μεγαλεῖα τὰ ὁποῖα προέβλεπε διὰ τὸ μέλλον εἶχον θαμβώσει αὐτόν.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΩΙΔΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΚΥΡΙΑΔΟΝ ΤΟΝ Β΄.

ΠΟΙΗΘΕΙΣΑ ΚΑΤΑ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ Β΄ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

Ἰ π ὁ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

Πελοποννησίου,

Τελειοδιδάκτου τῆς θεολογικῆς τῶν Ἱεροσολύμων Σχολῆς, καὶ προσεγεχθεισα τῷ Πατριάρχῃ τῇ ἁ Ἰουλλίου αἰσά, ἡμέρα τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων αὐτοῦ.

« Ἔστι δὲ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἔσθον
 « μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι θεοσεπία δ' ἐπέων
 « καύχαις ἀοιδᾷ πρόσφορος ».

(Πίνδ. Νεμ. Θ'. στιχ' 7—8).

Στροφή α΄.

Πίθες μ' ἔλεν Πινδάρου νῦν,
 μελιτώεις τὸν ἰὸς ποτε σοφῶν τράφε Διὸς κορῶν,
 ἀδυπνῶν θ' ὅς γε Χαρίτων νίμετο κᾶπον χαροῖν ἀγλααῖν
 χειλέων ἀπὸ ἀγνῶν
 5 κείνου κλέος ἐνίσσει· ἄνδρας ἐπὶ νικηφόρους,
 φίλασαν δὲ μελίκομπα αὐτοῦ ἔπη τυράνων τε πλῆθος,
 Ἑλλάς τε πᾶσα, θυμᾷ τοῖσι πολλ' ἀειδομένα.

Ἀντιστροφή α΄.

Ὅθ' εἰ γὰρ ἦν ζωὸς ὄνηρ,
 Κύριλλε, σάισι καύχαισιν ἐπέων τε μελιαδέων
 10 οὐρὸν κεν ἤγειρε λιγύν, ἔκχεε τ' ἔερον κάρφ ἐπὶ τῶν
 χαρμάτων ἀβροτάτων.
 Κίνδυνος ὁ μέγας μάχας ἀφοβίας δεύεται,
 φαιναὶ δὲ ἀρεταὶ ἀοιδᾶς ὅπα γλυκεῖαν θέλοντι,
 τρισπᾶν γε τάν τιτι πύρρων χορὸς πόρην Χαρίτων.

Ἐπὶ ὁδὸς α΄.

15 Μολπᾶς δὲ χάρμ' εἴ γε θεοδοτοῦ

μὴ ἔχων τις, ἐκ φρενὸς ἕως λαλαχεῖν ἄκραντα
 ἔπεα ἔλδοιτο, ἐνδίκως ψογερὸν εὐτος σοφῶν
 ὤρσαν γέλωτ' αὐτίκ', ἔστα δὲ τε ἄφρωνος.
 Φουῖ τινα ἄριστον ἄλπνιστον ἔμμεν,
 20 διδάκτ' ἔπη δὲ οὐδέν ! 1).

Στροφή β΄.

Ἐγὼ δὲ πῶς δὴ θέγω νῦν
 χερὶ λυρῶν, αἰδρὶς τε, ἀγανῶν τε Χαρίτων ἄνευ ;
 Πράσσει μ' ἔμμεν τοῦτο βαθῖος τε ἱεροῦ τε χρέους ἐντολή.
 Ἀλλὰ θυμᾷ ἔγε δὴ
 25 Ἰώντορα Κύριλλον ἀρχηγόνου Ἐκκλησίας
 φαιναῖς ἐπ' ἀρεταῖσιν ἐγκωμίων πτυχαῖς δαιδάλωσαν·
 βέζων ἐναίσιμα γὰρ αἰτίαν τις οὐ ποτ' ἔχει.

Ἀντιστροφή β΄.

Ὅρα δὲ νῦν κῦμα πρῶτον
 χάλιχ' ἔπα ἐλίsson προσκατακλύσει. Παλάγος δ' ἕδωρ
 30 πᾶ δὴ ἔρετμοῖς σχίσομεν εὐρυθύου ; ἐκ τοῦ δὲ σᾶς ἄρξομαι,
 Πατριάρχ' ἀγλαίας ;
 Ἡ τοι ἀγακλυτὰ μὲν ἀμφίρυτός ἐστιν Σάμος,
 φάους ἐνθα σὺ γε Ἀλίου εἶδες ἀγλαῶν πρῶτα ἀῶω·
 Ἐκκλησία δὲ Ἱερουσαλήμ φαινοτάτα,

Ἐπὶ ὁδὸς β΄.

35 τῇ λαμπρὸς ἀστήρ ἐπάνης, Πάτερ·
 κείνο ἔσσα ἔσλα θεοῦ ὠπασεν λαῶ ἄμαρ,
 Τὸ σ' ἐπὶ θάκου κλυτοῦ Σιών, Κύριλλε, πάμπρωτ' ἴδε !
 Γάθησεν Ἐκκλησία, χαῖρε τόκα δ' Ἑλλάς,
 χάρης δὲ σὺ τε ἱρὸ ἀρχαγῆ θείας
 40 Σιών, ΚΥΡΙΑΔΕ ΠΡΩΤΕ !,

Στροφή γ΄.

πίνους ὑπὲρ τὰς ἀνέτλας ;
 ἱερὸν ἐκ σκότους ἔλδομένος ἐς φάος ἄγειν θεοῦ
 λαόν. Μάκαρ τίς σε τόκα εἶδε μελεδῶ νων ἄνευ ἀμίρα ;
 τίς δ' ἔσα, Πάτερ, ὕπνου
 45 κλειστρον ἐπὶ σῶν ποθ' ἀδῶ γλεφάρων θεῖσα νόξ ;
 Τὸ νῦν οὐράνια δώματ' ἔχεις μετ' ὀλβίων Πατριαρχῶν,
 Ἐκκλησία δὲ μελέων σε ἀνθεσιν στεφανοῖ.

Ἀντιστροφή γ΄.

Ἐχων δὲ ἴστω πεδίλω
 πόδα ΚΥΡΙΑΔΟΣ ἐν τῷ δ' ἐν ἀγακλυτὸς ὁ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.
 50 Κείνου μόνον δ' οὐκ ὄνομα, ἀλλ' ἐτι ἔχει καὶ σφᾶς τε φρένας.
 Γλωσσῶν οὐ τι μιανῶ
 ψεύδει, λόγον δ' ἔρω ἐπήτυμον ἀλαθεῖ νόω.
 Χορῶ ὡτε ἐνὶ ἀστέρων ἐκπρέπει φαιναῖ Σελάνε,
 ὡς ποιμένων ἕτερος οὐ τι κωδίων Κυρίου !

1) Τὴν ἔννοιαν ταύτην καὶ δι' ἄλλων ὁ ποιητὴς ἐξήνεγκε μέτρου καὶ λέξεως πρὸ τῆς φθῆς ταύτης ἐν τῷ παρόντι πολιτικῷ εἰς Πίνδαρον ἐπιγράμματι

Εἰς τὴν ὑψίστην κορυφὴν τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἀνῆλθες πάντων, Πίνδαρε, τῶν λυρικῶν οὐ μόνος· ἐκεῖ κατ' ἐγκρισιν κοινὴν τῆς τῶν Μουσῶν χορείας ἔλαδες δῶρον τὴν ὀδὴν παρὰ τῆς Πολυμνίας· δι' αὐτῆς ὕμνησας θεοὺς ἐκλείσας δεσπότης πολλοὺς δ' ἀπθηνάτιστας ἀνθρώπους ἰδιώτας. Ἔ ποσοὶ τὴν μετάρσιον ἐξ ἄλκωσάν σου πύθων μὴ συνορῶντες τὴν δειλὴν χερσαίαν αὐτῶν φύσιν. Ἀλλ' ἔπαθον οἱ τάλανες τὸ τοῦ Ἰκάρου πάθος· περόντας εἰς ἀπύθμενον ἀποτυχίας βάθος !

Ἐπιθόδε γ'.

55 Κάροκες ἴσταντ' ἐπίων ἱμῶν
 ἐργμάτων τεῶν, Πάτερ, ἄφωνα φωνᾶντα πλήθη
 στόμασιν ἐκ χαλκίσις ἀτρυτά τε σιωπᾶς ἄνευ.
 Ψάμμος θαλάττας ἀριθμὸν περιπέφευγεν'
 ἔχει δὲ θ' ὅσα αἰθέρος χῶρος ἄστρα,
 60 τίς ἂν φράσαι δύναίτο ;

Στροφή δ'.

Τεταῖς, μάκαρ, μαχαναῖσι
 κραιπίσι τ' ὀρθοδόμοις ἱερά κίλλ' ἀνά Παλαιστίναν
 δέδμησανται, εὐαχέας ἐν εἰσιν ἀναπέμπονται ὕμνοι Θεῷ.
 Σεῦ δ' ὑπερ τὸς ἀπόρων
 65 πλήθη, βαθυτάτας τὰ ἔλξας αὐάτας, ὦ Πάτερ,
 ἐν ἄφθιτον ὄπιν ποραῖν σοι, μίγιστον ὄλδον τ' ὀπάξειν
 λίσσοντ' εὐρυσθενί' ἀνακτα Χριστὸν ὀλδοδύταν.

Ἀντιστροφή δ'.

Νόσων στίχας δ' ἀγριωποῦς
 Σὺ κενεῖς γε θῆκας, κρατερὸν ἄλκαρ, ἀδαμάντινον
 70 στέοσις πρόφρων ἄντα, πολυαθέα τε πόλλ' ἐκπορίζων ἄκν.
 Ἰμμεσ ἀλλὰ, θύγατρεις
 Μοῖσαι Διὸς ἀνακτος, ἐννέπατε νῦν, ὡς μέγαν
 Κύριλλος δόμον ἔπαξεν ὕμμιαν φίλον νόου ἰθύτατι,
 κρένας τε Κασταλίδος ὡδ' ἐνεικε νάμαθ' ἄγνά.

Ἐπιθόδε δ'.

75 Ἰμμεσ δὲ αὐτε στογερᾶς θ' ὄπιας
 ἐκσάσσε λαθὸν ἱερὸν παχεῖας ἀγνοίας,
 πρότερον ἄς περ βάσταζ' ἐπαυχένιον αἰέν ζυγόν,
 ζωθαλίμῃ σὺν χάριτι μέλψατε ἀοιδῶν,
 ἐς αἰθέρα τε πέμψαθ' ὕμνοις φαννόν
 80 Σιῶν ἄγαλμα σεπτᾶς.

Στροφή ε'.

Δάκος κακῶν δ' αὐ τε γλωσσῶν
 ἀδινὸν ὕμμεσ ἐκκρούσατε, κρύφον θέμεναι ἀδέων
 ἐσλῶν καλοῖς μαϊόμενον, ὕβριος ὄδῳ τ' ἐν θάμ' εὐθυπορίων.
 Οὐκ ἄτερ οὐ χαρίτων.
 85 οὐκ ! ἀλλὰ, μάκαρ, αἰσίων κατὰ ὁδοῦς ὄρνειον
 δόμον τὸν δε ἀγναῖσιν ἔσασ Διὸς κόραις τηλέφαντον—
 Οἷος χορὸς περὶ οὐ νῦν κλυτῆ κάρα σεψίφ

Ἀντιστροφή ε'.

φλέγοντες ἀνδρῶν παρέστα !
 φιλομαθῆς κεχλαδούτα νεύτης τε ὄση ἤλυθα
 90 τὸν δ' ἐς δόμον, χεῖρὸς ἀπὸ σᾶς ἰδυοσύνας δῶρα διζήμενοι !
 Ἰμμεσ ἀλλὰ τὸ δε νῦν
 κλυδόν, Μακάρι' ὦ ἱμοὶ ἰδυοσύνας σύννομε,
 προλείποντε μέγκρον, τί Κυρίλλῳ φέραιμεν ἀβρᾶς ἀμοιβᾶν
 παιδεύσιος πολυφάτω ; φέροι τί δ' ἀλλὰ, Πάτερ,

Ἐπιθόδε ε'.

95 παγῶν τις ἀντ' Ὀκεανῷ ὕδωρ ;
 Τίς ὄμοις χρόνος φρενὸς ἔλει τεῶν μνηστῖν ἐσλῶν,
 μάκαρ, ἀφ' ἀμᾶς ; διδασκάλους δὲ τε σοφούς λαθὸς οὐ
 θυμῷ καλύψει ἐν ἀμῷ ! μέλαθρα δ' αὐφρων
 τὰ δε κλυτὰ Θεοῦ κομίζοι ἐς αἰεὶ
 100 ὄπιν σοι ἂν ὀπάξων !!! *).

*) ΣΗΜΕΙΩΣ. ΠΑΝΔΩΡΑΣ. Δημοσιεύοντες τὴν ἀνωτέρω
 ὄδῳ, ἣν ἐποίησαν εὐφροῆς ποιητῆς τέως μὲν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις
 Θεολογικῆς Σχολῆς, νῦν δὲ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου,
 δικαίον κρίνομεν ἢ ἀναμνησθῶμεν τοῦ καθηγητοῦ τῶν
 ἑλληνικῶν γραμμάτων ὕφ' ὃν ἐμαθήτευσεν ὁ ποιητῆς, τοῦ Κ.
 λέγομεν Λεάνδρου Ἀρδανιτάκη, ἀνδρὸς οὐ μόνον ἐγκρατοῦς τῆς
 ἀρχαίας, ἀλλὰ καὶ πολὺν ἔχοντος τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς διαδόσεως
 αὐτῆς. Εὐμοιρεῖ δὲ ἡ Θεολογικὴ Σχολή, πλὴν τοῦ καθηγητοῦ
 τούτου, καὶ ἀτέρων ἐπιστημόνων, εἶον τοῦ διευθυντοῦ Κ. Φωτίου

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ. Πρῶτος κατ'
 ἡμῖν συλλαβῶν καὶ πραγματοποιήσας τὴν ἰδέαν
 τῆς ἰδρύσεως νοσοκομείου εἶναι ὁ μακαρίτης Θεόδω-
 ρος Τσοῖτζας, ἀγαθὸς πατριώτης, πολλὰ ὑπὲρ τοῦ
 ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνισμοῦ μοχθήσας καὶ διαπραξάμε-
 νος. Ὁ θερμὸς ὑπὲρ τῶν καλῶν ζῆλος τοῦ ἀνδρὸς,
 βοηθούμενος ὑπὸ τῆς τότε κοινῆς τῶν ἐνταῦθα ὁμο-
 γενῶν συμπνοίας, ἤγαγεν εἰς πέρας τὸ φιλόανθρωπον
 ἔργον.

Ἡ Ἀλεξάνδρεια κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐξεταί-
 νετο μόλις μέχρι τῆς νῦν πλατείας τοῦ Μεχμέτ-Ἀ-
 λῆ, ἡ δὲ μετάβασις μέχρι τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου
 Σάββα, τοῦ μόνου τότε ὀρθοδόξου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 ναοῦ, ἐθειρεῖτο μακρὰ ὁδοπορία, ἣν συνήθως οἱ
 χριστιανοὶ ἐτέλουν κατὰ συνορίαν. Ὁ Τσοῖτζας παρ-
 ιστάμενος πάντοτε πρῶτος ἐν τῷ ναῷ, διότι τότε
 ὁ Εὐρωπαϊκὸς ψευδοπολιτισμὸς δὲν εἶχεν εἰσέτι δι-
 λητηριάσει οὐδὲ τῶν πτωχῶν, οὐδὲ τῶν πλουσιῶν
 τὴν θρησκευτικὴν ἀγνότητα, συνεκάλει περὶ ἑαυτὸν
 τοὺς πιστοὺς μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας
 καὶ δίδων πρῶτος τῆς χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως
 τὸ παράδειγμα ἐκόμιζεν ἐπ' ὤμου λίθους πρὸς οἰ-
 κοδομήν τοῦ Νοσοκομείου. Τίς δὲν ἠκολούθει τοῦ
 μυριοπλοῦτου Τσοῖτζα τὸ παράδειγμα, ἐνθαρρύνον-
 τος καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἀμοιβῶν τοὺς χριστιανοὺς
 εἰς τὸ τραχὺ μὲν, πλὴν εὐγενὲς καὶ χριστιανικὸν
 τοῦτο ἔργον ; Αἱ ἡμέραι λοιπὸν τῆς ἀναπαύσεως
 μετετρέποντο εἰς ἡμέρας ἐργασίας, ἀλλ' ἐργασίας
 θεοφιλοῦς, προωρισμένης νὰ χορηγήσῃ ἀνακούφισιν
 καὶ ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς πάσχοντας, καὶ οὕτω τὸ ἔρ-
 γον μικρὸν κατὰ μικρὸν συνετελέσθη.

(Μέμφοις.)

Ἀλεξανδρείου καὶ τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἐκ τῶν
 συγγραμμάτων αὐτοῦ Κ. Βενιαμῖν Ἰωαννίδου. Πρὸ πάντων δὲ
 δικαιοτάτων ἢ ἀναμνησθῶμεν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου
 ΚΥΡΙΑΛΟΥ τοῦ Β', εἰς ὃν ὀφείλεται καὶ τῆς ἀνωτέρω σχολῆς
 καὶ ἄλλων ἑλληνικῶν σχολείων ἡ ἰδρύσις, καὶ τοῦ ἐν Ἱεροσολύ-
 μοις νοσοκομείου ἢ ἀνέγερσις, καὶ πολλῶν εὐαγῶν τόπων ἢ
 ἀπὸ ἀλλοφύλων χειρῶν διάσωσις. Ὁ ἱεράρχης οὗτος, εἰ καὶ
 προεβηκῶς τὴν ἡλικίαν, ἀντιπαλαιὸς ἀνάδωτος πρὸς τὰς παν-
 τοίας ἐπιβουλὰς αἵ τινες κατατρέχουσι ἀπὸ τινῶν ἐτῶν τὴν ὀρ-
 θόδοξον καὶ ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν τῆς Παλαιστίνης, δι' ὃ καὶ
 ἀκρόπολιν αὐτῆς ἂν τις ὀνομάσῃ τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα
 δὲν σφάλλει. Καίρομεν δὲ οὐ ἐδόθη ἡμῖν σήμερον ἀφορμὴ νὰ
 διακηρύξωμεν, καθὼς ἰδόντες ἐπιτοπίως καὶ αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς
 τοῦς καρποὺς ὅσους προάγει ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ὅτι δὲν συμ-
 φωνοῦμεν πρὸς ὅσα περὶ αὐτῆς κατεχωρίσθησαν ὑπ' ἄλλου ἐν τῷ
 Κ' τόμῳ τῆς Πανδώρας, ἐνοσλίδι 209. Τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ καὶ
 ἄτερα ἔργα θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς.